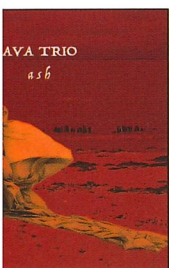
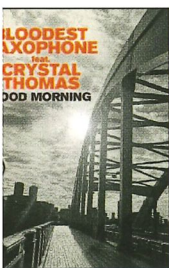

Auberson & César Decker

Ainsi de Suites
Auberson & César Decker
Creative
al van liefst 20 merendeels korte
ies, gespeeld door Pascal Auber-
o, percussie en nog meer) en
cker (sopraan- en tenorsaxofoon).
album dat een treffend voorbeeld

ds
O
I
je in de trant van Aterrater
onsaxofonist Giuseppe Doronzo
ssionist Pino Basile, maar nu
ld met bassist Esat Ekinocioglu,
AVA Trio, krijgen we imaginaire

Saxophone feat. Crystal Thomas

ning
ords
ES
es is hier in de vergetelheid
Vroeger werden feestjes nog wel
eluisierd met deze furieuze mix
n roll, blues, jazz en volvette
ungelengd met vurige latin of

is van bijna telepathisch samenspel. Pascal Auberson (Lausanne, 1952) is een veelzijdig kunstenaar; hij is te horen als pianist en percussionist maar speelt ook toneel, danst en zingt – een man met een artistieke loopbaan van meer dan 40 jaar. Saxofonist César Decker heet eigenlijk ook Auberson, hij is zoon van. Ze brachten dit album uit als onderdeel van de veertigste editie van het Cully Jazz Festival. Hun samenspel begon toen pa de jongen meenam naar het bos om op boomstammen muziek te maken. Er waren ook perioden van afstand, maar het wederzijds muzikale begrip bleef. Een diepgaand en gevarieerd album. Ze namen het op in Salle Paderewski in het Casino de Montbenon, Lausanne.

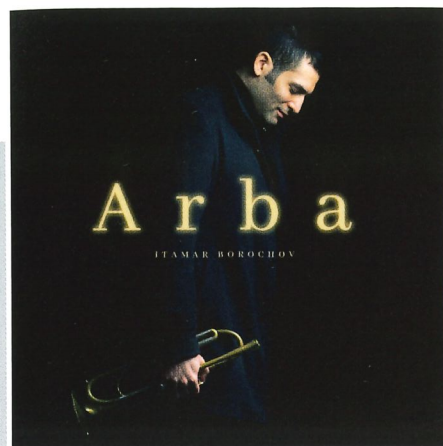
Coen de Jonge

volksmuziek voorgeschoteld, spelend in een ver verleden. Pompeii en Knossos, belangrijke handelsknooppunten in de oudheid, waren tweeduizend jaar geleden levendige steden. Dit vormt het uitgangspunt voor twee improvisaties. Het trio neemt de schier onmogelijke taak op zich om het dagelijks leven en de mythes uit het verleden op te rakelen door primitief lijkend instrumentgebruik, zoals het mondstuk van de baritonsax, de lijsstrommel en het trage strijken van de contrabas. De muziek klinkt als een omlijsting van een fantasy-vertelling, maar dan wel met een aangename dynamiek die door de zich natuurlijk ontwikkelende groepsimprovisaties spannend blijft. erkenning.

Ken Vos

afro-ritmes. *No more*. Gelukkig hebben we de Japanners van Bloodiest Saxophone nog, in 1998 opgericht in Tokio en sindsdien met diverse vocalisten opererend. Dit album is opgenomen met Crystal Thomas, die voorheen bluesalbums opnam voor Dialtone. Dit genre is ook aan haar besteed, getuige de manier waarop ze zich tegenover dit instrumentale geweld staande houdt in tracks als *Mailman's Sack*, *Dinah (From Carolina)* en een verrassende uitvoering van *Undercover* van Jagger en Richards. Even komt de voet van het pedaal met *Good Morning*, een smeltend liefdesliedje, en dan gaat het weer vol gas, met Don & Dewey's *Mammer Jammer*. Zei iemand *toga party*?

Dietmar Terpstra

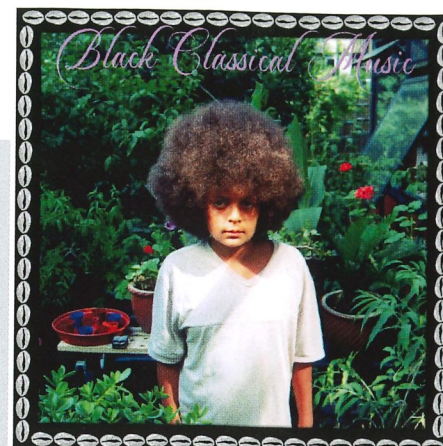

Itamar Borochoch

Arba
Greenleaf Music
JAZZ
Cd/Digitaal

Op Youtube is een aardig filmpje te zien waarop Itamar Borochoch (Tel Aviv, 1984) zijn nieuwe Monette kwarttoontrompet demonstreert, met een vierde ventiel, waardoor op natuurlijke wijze *blue notes* gespeeld kunnen worden, maar ook de tonen, typisch voor oeroude Afrikaanse muziek. Het verschaft Borochoch toegang tot het prestigieuze Greenleaf Music van trompettist/componist Dave Douglas, waarop avontuurlijke jazz een onderdak vindt. Mensen als Kneebody en Donny McCaslin zijn labelgenoten. Op *Arba*, het vierde soloalbum voor Borochoch, duikt de trompettist en componist diep in zijn Midden-Oosterse wortels. De fundering voor *Arba* is gelegd gedurende de pandemie, zoals zoveel muziek van dit moment, toen Borochoch terugkeerde naar Jaffa, de aloude Israelische havenstad waar hij zijn jeugd doorbracht. Dat, plus zijn nieuwe Monette, zorgde voor een intrigerende collectie stukken, waarop jazzidioom op overtuigende wijze vermengd wordt met oosterse invloeden. Pregnant is dat in *Bayat Blues*, gebaseerd op de *bayati* toonladder, gebruikelijk in bijvoorbeeld Turkse en Arabische muziek. Halverwege de track treedt een versnelling op, met een hoofdrol voor drummer Jay Sawyer, waarmee het ineens volkomen jazz wordt. Zo heeft *Arba* meer verrassingen in petto voor de luisteraar, zoals het opgetogen *Truth*, waarin trompettist Borochoch een een-tweetje speelt met bassist Rick Rosato, die we kennen van Immanuel Wilkins, Gilad Hekselman, Ben van Gelder en Shai Maestro, om een paar te noemen. Itamar Borochoch beschikt over een mooi warme, melancholieke maar ook lichte toon. Samen met de repertoirekeuze voor *Arba* maakt dit een heel bijzonder album.

Dietmar Terpstra

Yussef Dayes
Black Classical Music
Brownwood Recordings
JAZZ
Cd/Vinyl/Digitaal

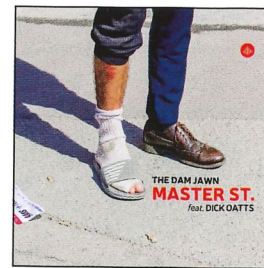
Met een 19 tracks tellend dubbelalbum maakt de Britse drummer Yussef Dayes zijn rijkgeschakeerde debuut. Op uitnodiging van het collectief Soulection speelde zijn band vorig jaar in Joshua Tree Park in California een smaakvolle sessie. Het bleek de aanloop tot *Black Classical Music* waarop vrijwel dezelfde band meespeelt: Rocco Palladino op bas, Alexander Bourt op percussie, Malik Venna op sax en Charlie Stacey op keyboards. De creativiteit van Dayes kent geen grenzen en ook de muzikanten om hem heen geven blijk van muzikale gretigheid. Want hoewel Dayes' naam op de cover staat is het wel degelijk de gehele band die deze plaat heeft gemaakt. Het is dan ook een feest om het ritmetandem Dayes en Palladino te horen. Zij zijn de basis waarop de composities zich ontwikkelen. Fascinerend hoe deze twee jonge muzikanten elkaar versterken. *Black Classical Music* is muzikaal zo rijk als de albumtitel doet vermoeden. De muziek stuiert van groovy jazz naar soul en spiritual jazz, en is doordrenkt van dub en hiphop. Het is ook een album waarop de jazz-geschiedenis en de multiculturaliteit van Londen naar voren komen, met zijn Afrikaanse en Latijnse invloeden. Met Shabaka Hutchings, de broers Nathaniel en Theon Cross, Tom Misch, Miles James, Sheile Maurice Grey, Chineke! Orchestra, Chronixx, Masego en Jamilah Barry als muzikale gasten en gelardeerd met stemfragmenten van zijn dochter, moeder en vader is *Black Classical Music* ook een muzikaal familiemonument en een album dat evenzeer intrigeert als ontroert.

Dick Hovenga

Vernon Chatlein
Imershón
VaJC Music
WORLD/JAZZ
Cd/Digitaal

De Curaçaose percussionist Vernon Chatlein vertelt hier het verhaal van Antillianen van Afrikaanse afkomst, gebaseerd op opnames gemaakt in de jaren vijftig en zestig. De verhalen zijn in het

The Dam Jawn feat. Dick Oatts
Master St.
Challenge Records
POSTBOP
Cd/Digitaal

Een goede docent is goud waard. Altsaxofonist Dick Oatts (1953) heeft niet alleen een kolossale staat van dienst als solist, hij is ook internationaal gerespecteerd als docent, presentator en coach. Zoals bij het

John Ghost
Thin Air . Mirror Land
Sdban Ultra
JAZZ
Cd/Vinyl/Digitaal

Met hun meesterlijke tweede album *Airships Are Organisms* veroverde het Gentse John Ghost eind 2019 de tweede plek in onze jaarlijst. Toen we een paar maanden later in de pandemie belandden

Papiamento en Guene, een Antilliaanse taal die onderling door West-Afrikaanse slaven werd gesproken. Op *Imershón* doet hij onderzoek naar Muzik di Zumbi, mystieke muziek die in de slavernijtijd op de plantages van Curaçao werd gemaakt. Zoals op *Pakudo* waarin het Antilliaanse tumba-ritme wordt gespeeld en Godwin Louis mooi altsaxofoon speelt. In *Ami Ze Wanawa Ze* is het fraaie trompetspel van de Ghanese muzikant Peter Somuah te horen en de zang van Maisha Isenia. Vernon Chatlein mixt zo op bijzondere wijze de Curaçaose muziekgeschiedenis met zijn eigen composities op dit album.

Rik van Boeckel

Conservatorium van Amsterdam waar hij *artist in residence* was. Nu treedt hij op als mentor van een stel jonge musici uit de Amsterdamse jazzscene die een half jaar in Philadelphia mochten vertoeven. Of liever gezegd: met zijn deelname aan dit project rechtvaardigt hij de totstandkoming van dit album, opgenomen in de Boyer Studio in Philly - en het slotstuk *Darn That Dream* in Chris's Jazz Café in dezelfde stad. Een hele eer voor die lui uit Mokum (Dam Jawn): Martin Diaz (altsax), Frank Groenendijk (tenorsax), Joan Fort (gitaar), Philip Lewin (bas) en Nitin Parree (drums). Ze speelden eigen stukken maar ook *Send In The Clowns* van Sondheim. Een spannende vuurdoop.

Coen de Jonge

werd snel duidelijk dat die plaat niet live gespeeld kon worden. John Ghost is nooit van de korte tracks geweest, ook op hun derde album staan uiteindelijk maar zes nummers. Albumopener *The Quantities* begint overrompend met een verrassend toetsenintro en een fascinerende groove. Met *The Hordes* en *The Hedges* wordt duidelijk dat de gitaar sowieso wat prominenter in het bandgeluid zit als op hun vorige album. Uptempo tracks laten een vrij spelende band horen die met slimme *twists and turns* een ingenieus hoorspel opbouwt, energiek en majestueus. *Thin Air.Mirror Land* is een van de muzikale hoogtepunten van 2023.

Dick Hovenga